

Det kunne jo godt være, man ved at påberåbe sig de danske forbehold noget oftere og dermed tage den diskussion, faktisk kunne skabe en forståelse. Man bryster sig tit af, at Danmark jo har stor indflydelse ved, at vi sidder med ved bordet og diskuterer. Men så kunne det jo netop godt være, at det, at man påberåbte sig forbeholdene kunne skabe en forståelse for, hvorfor vi i virkeligheden har de forbehold, gennem en diskussion omkring det ved flere lejligheder, end det er muligt nu.

Med disse bemærkninger skal jeg derfor afslutningsvis sige, at Dansk Folkeparti har valgt at støtte det her forslag, fordi vi ikke kan se nogen anden udvej, end at vi bliver nødt til at lægge det maksimale pres på regeringen for at sikre overholdelsen.

Beslutningsforslag nr. B 3 burde ikke være nødvendigt, men vi føler desværre, at det er det, og derfor vil vi også ende med som sagt at støtte.

Elisabeth Arnold (RV):

Det fremgår jo tydeligt, at forslaget her er inspireret af et citat fra Venstres politiske leder, og det er sådan lidt ærgerligt at komme og blande sig i et godt politisk slagsmål.

Jeg vil slet ikke forlænge det eller på nogen måde begynde at tage part i det, blot sige, at Det Radikale Venstre selvfølgelig mener, at forbeholdene skal respekteres, og vi mener, at det skal foregå i den danske politiske debat, ved processen i Europaudvalget, processerne her i salen med de debatter, vi har, og de beslutninger, vi tager her i salen og desuden også ved den deltagelse, der er af Danmarks regering i EU's egne processer, herunder også topmøderne. Og før hvert topmøde er der jo en debat i Europaudvalget om, hvilken stilling den danske regering skal tage til de forskellige beslutninger, der er undervejs.

Vi mener ikke, der er brug for fodnoter eller anden form for demonstration. De øvrige EU-lande ved, vi har forbeholdene, og det er op til os selv at sørge for, at de bliver håndhævet.

Jann Sjursen (KRF):

Fra Kristeligt Folkepartis side lægger vi vægt på, at de danske EU-forbehold bliver respekteret fuldt ud. Men vi mener ikke, at den respekt øges ved, at man indfører det, som Enhedslisten nu lægger op til, nemlig en ny dansk fodnotepolitik.

Vi har i forbindelse med Edinburghafgørelsen fra dansk side accepteret, at de øvrige medlemslande i EU kan vælge at udvide samarbejdet i omfang. Vi vil ikke forhindre, at de øvrige medlemslande går videre på de områder, hvor vi har forbehold.

Og så finder vi ærlig talt, uanset at vi har fuld respekt også over for forbeholdene og ønsker at håndhæve dem, at det er tom demonstrationspolitik, hvis regeringen så skal pålægges at sparke fodnoter ind i diverse erklæringer, når erklæringerne berører områder, som vedrører de danske forbehold.

Vi skal holde fast ved vores forbehold, men vi har klart tilkendegivet i forbindelse med Edinburghafgørelsen, at vi ikke vil forhindre de andre lande i at gå videre. Så der er ikke nogen grund til at sparke fodnoter ind hist og pist.

Kim Behnke (FRI):

Det er blevet sagt ganske mange gange, at de, der ikke lærer af historien, begår de samme fejl igen og igen.

I 1992 kom det som et chok for hele Europa, at det lige præcis var den danske befolkning, der stemte nej til Maastrichttraktaten. Hvorfor kom det som et chok for det øvrige Europa? Jo, for de danske ministre havde på vegne af den danske regering og – troede man – på vegne af det danske folk turneret rundt ved enhver lejlighed og erklæret, at det var ren teknik at få den danske befolkning til at stemme ja til Maastrichttraktaten. Derfor kom det som et chok for hele Europa, at danskerne havde mod til at stemme nej.

Så fik man flikket en aftale sammen om fire danske forbehold. På det tidspunkt var det min egen opfattelse, at de fire forbehold så langtfra var tilstrækkelige til at hindre en forøgelse af unionssamarbejdet, og det er jo desværre også blevet korrekt. Men de danske forbehold blev brugt over for den danske befolkning som et særligt argument for at holde en ny folkeafstemning meget kort tid efter, og så blev det det ja, som man fra politikere og embedsmænd havde lovet kollegaerne i de andre europæiske lande.

Siden de danske forbehold kom, har de jo været et evigt diskussionstema. Partier som CD og Venstre har ikke lagt skjul på, at de vil have dem afskaffet så hurtigt som muligt. Men ved ganske mange lejligheder har den danske regering jo skullet benytte sig af ganske mange manøvrer for at forsvare, at man bliver ved med at